biblioteca





Cornadó, Ramon i Sunyer, Magí. *Arcàdia.* Pròleg de Salvador Rodés. Tarragona: Arola Editors, 1998. Col·lecció La imatge que parla, 1.

El format del llibre ens revela de bon començament la intenció d'emmarcar-lo dins d'una col·lecció capaç de convertir la lletra i la imatge impreses en un recorregut a través de les sensibilitats compartides de dos autors.

La captació d'imatges, amb l'inevitable context d'un espai i un temps irrepetibles, es singularitza a l'Arcàdia amb la tria d'un ritme, uns mots, uns símbols, que les acompanyen de bracet i fan que les imatges semblin revelades per partida doble, tot accentuant-ne la immobilitat i envernissant-les d'atemporalitat. L'experiència de compartir el concepte i barrejar la forma, matisar-la i recrear-la. Obrir cada nova imatge amb un tros del vers que tancava l'anterior. Els versos femenins, com la natura, com la tempesta "que no perdona i mata".

Deia que les fotografies han estat revelades per partida doble, recreades, pel fet d'anar acompanyades dels poemes de Magí Sunyer. Però la tria en l'edició del llibre ens convida també a interpretar-ho al revés. Els versos en lletra blanca sobre fons negre ens suggereixen la forma del negatiu, positivat al costat amb la foto sobre fons blanc; tot i saber que Ramón Cornadó presentà aquestes fotos en una exposició –«Deixalles, naturalment!»–, l'any 1996, i que, deduïm, els poemes han estat fets a *posteriori.*

En alguns casos, els versos són sobretot un exercici literari i també aquest fet ens precipita a un joc conceptual: les fotografies de Cornadó són, com diu Salvador Rodés al pròleg, escenificacions, en les quals la natura esdevé l'escenari en què s'exhibeix l'objecte, «despossetït de la seva funció original», que es converteix en "forma escultòrica". És així com els versos esdevenen també, a cops, imatges o paraules espargides, suggerides, objectes literaris abandonats en el poema.

Però no sempre, l'objecte –les deixalles– apareix descontextualitzat a l'escenari natural. De vegades, "les ampolles buides contradiuen els boscos i les planes" i les deixalles es converteixen així en un element desvirtuador de l'Arcàdia. Altres vegades, ambdós elements es fonen en una creació completament distinta, un *collage* sorprenent i plàstic en què es fa impossible distingir l'objecte de l'escenari. És l'entesa necessària entre els humans i la natura. La creació d'una nova Arcàdia.

Jordi Barberà Argilaga